

[Simonsen.]

Hauchs Tale i Aarhus har faaet den stærke Tilslutning, den vitterlig har faaet. Og en af Aarsagerne til, at vi Landmænd ikke føler nogen Taknemmelighed mod Regeringen og stadig føler stor Utryghed ved Udviklingen trods de øjeblikkelige ret gode Konjunkturer, er, at vi med den største Ængstelse ser den Tid i Møde, da Konjunkturerne eller Afsætningsmulighederne eventuelt svigter blot en lille Smule. Naar vi Landmænd forsøger at se lidt paa Fremtidsvilkaarene, da er det Syn, der dér møder os, et stadig stigende Prisleje, en stadig stigende Omkostningskonto, og naar vi med det Kendskab, vi har til Fagforeningerne og deres Indflydelse paa den nu siddende Regering, ved, at disse Fagforeninger — og det gælder saavel Arbejdernes som dem i den akademiske Verden — vil modsætte sig enhver Tilpasning efter Eksporterhvervenes Indtjeningsmuligheder, og naar vi ved, at Skatter, Lønninger, Varefordelingsomkostninger, kort sagt Betalingen for alle de gængsige Ydelser og Tjenester, der bestaar i et moderne Samfund, stadig og uafvendeligt vil stige, og at Mulighederne for, at de kan gaa den anden Vej under faldende Konjunkturer, er udelukket — da er det, siger jeg, at alt dette fylder den jævne Landmands Sind med Utryghed og bange Anelser over for Fremtiden.

Og hvad er der nu egentlig at raabe Hurra for? Der skal ikke blot nogle Maaneders ordentlige Priser paa Landbrugsprodukter, men der skal Aaringer til blot for at oprette de gennem de mange Kriseaar skete Forsømmelser af Vedligeholdelse af Bygninger, af Driftsmateriel og meget andet, for ikke at tale om Fornyetelser og Nyan-skaffelser, som den stigende Mangel paa Arbejdskraft i Landbruget nødvendiggør. Enhver, der kender blot en lille Smule til de faktiske Forhold, vil tillige vide, at i det sidste Aar, hvor Landbrugets Forrentningsprocent overalt i Landet, opgjort af Landøkonomisk Driftsbureau og af talrige Regnskabsforeninger, har ligget omkring 2½ à 3 pCt., er talrige baade dygtige og nøjsomme Landmænd kommet i ny Bagstand med deres Betalinger og har igen efter det lille økonomiske Fremstød, som 1935—36 bragte, mange ubetalte Regninger liggende.

Ja, det er, siger man, den daarlige Høst i 1936, der er Skyld i det daarlige Resultat. Hvor ofte er det ikke sagt fra denne Talerstol og fra samtlige Landets Talerstole, hvor der har været ført politiske Diskussioner! Men hvad er Sandheden i dette? Den hele Sandhed er den, at det

var en ualmindelig god og stor Høst i 1935, der bragte den lille Fremgang, som vi dér saa, men som dog ikke var større, end at vi trods den dog manglede mindst 1 pCt. i normal Forrentning. Og ser vi paa Høsten i 1936, var den vel for Kornavlens Vedkommende 22 pCt. under den meget store Kornhøst i 1935, men den var kun 12 pCt. mindre end den gennemsnitlige Kornhøst i Femaaret 1929—33. Men da saavel Græs som Hø og Rodfrugter i 1936 var nærmest over Middelt — det gælder ikke mindst en saa vigtig Afgrøde som Rodfrugter —, og da Kornarealet kun er knap 40 pCt. af det samlede dyrkede Areal, vil dette jo i Virkeligheden sige, at den daarlige Kornhøst i 1936 fordelt paa alle Afgrødemuligheder giver et samlet Høstresultat, der kun ligger 5 pCt. under en normal Høst. Saa lidt, 5 pCt. daarligere Høst, skal der altsaa til for at slaa Bunden helt bort under Landbrugets Økonomi.

Derfor tillader jeg mig at sige til den højtærede Regering, at den Udvikling, den fører vort Erhvervsliv ind i, er intet mindre end et Hasardspil over for et forarmet Hovederhverv, der staar uden økonomiske Reserver.

Jeg mindes med en vis Glæde det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Udtalelse sidste Foraar om, at kun et rentabelt Landbrug kunde give øget Beskæftigelse i det danske Samfund, og jeg kunde nok have Lyst til at sige lidt i Tilknytning til den Tale om Samarbejde mellem Bonde og Arbejder, som Statsministerens mange Søndagstaler forud for det beklagelige Skred i Marehalmen danner Baggrunden for. Tiden tillader mig det imidlertid ikke, og jeg vil derfor indskrænke mig til at sige, at jeg giver de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen fremsatte derom, min fulde Tilslutning. Nu hørte jeg nok forleden Dag, at den højtærede Statsminister kritiserede og afviste det Grundlag for et Samarbejde, som det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen havde fremholdt som en Slags Grundbetingelser. Jeg synes nu ikke, de kunde være saa afskrækkende for en opportunistisk Politiker som den højtærede Statsminister, de laa dog i det væsentlige i Omegnen af de af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch accepterede Goder: Frit Forbrugsvalg, frit Beskæftigelsesvalg og fri Prisdannelse.

Men det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch fremsatte ligeledes under Tillægsbevillingslovens Behandling i Foraaret en Udtalelse eller rettere en Bekendelse, som jeg gerne vil knytte et Par Bemærkninger